

Počet zmínek: 1

Online: 1

Seskupeno dle: Typu média

Seřazeno dle: Datum vydání - od nejnovějších

Online 1

Každý musí přejít své Rudé moře. Rossiniho Mojžíš a faraon v Ostravě na premiéře obstál

[přejít na web](#), [zobrazit sken](#)

Online, Datum publikace: 13.02.2026 19:19, Datum importu: 13.02.2026 20:35, Zdroj: ostravan.cz, Autor: Martina Farana, Rubrika: Divadlo, Periodicita: Denně, Provozovatel: Aleš Honus, Země: CZ, AVE: 1 500 Kč, GRP: 0,03, OTS: 2 752, Měsíční návštěvnost: 13 606, RU/den: 2 752, RU/měsíc: 36 536

Monumentální, dlouhé, pěvecky extrémně exponované, tematicky velké – a přesto často ve své dobové rétorice těžkopádné. Biblické fresky, které v době svého vzniku hovořily jazykem patosu, dnes někdy působí jako muzeální artefakt. A přece – nebo právě proto – je třeba se ptát: může takové dílo v roce 2026 ještě promluvit k publiku? Může nás zasáhnout příběh o vyvedení z otroctví, o rozestoupení moře, o víře a tvrdohlavosti, o lásce, která stojí proti dějinám? Odpověď nepřichází okamžitě. Přichází postupně – s každou frází, s každým světelným zábleskem, s každým výrazem sólistů a sboru.

Rossini komponuje tuto operu v roce 1827, v závěrečné fázi své operní dráhy. Roku 1818 vzniká Mojžíš v Egyptě, o necelých deset let později jej přepracovává pro Paříž do čtyřaktové podoby, přidává nové libreto, baletní výstupy a rozšiřuje plochu sboru i orchestrální aparát. Je to předzvěst francouzské grand opéry – monumentální, historické, efektní. Aktuální ostravské uvedení sice tyto baletní scény vypouští, ale zachovává podstatu: konflikt víry a moci, individuálního citu a kolektivní identity.

Z inscenace Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Děj je zdánlivě jednoduchý. Mojžíš (Martin Gurbal) žádá faraona o propuštění svého lidu z otroctví. Faraon (Daniel Křelíř) slibuje a své sliby porušuje. Do faraonova dramatu nerozhodnosti, v němž moc kolísá mezi racionalitou a emocí, vstupuje Amenofis, faraonův syn (Martin Šrejma), zmiřovaný láskou k hebrejské otrokyni Anaj (Veronika Rovná). Láska, která je opětována – a právě proto tragická. Mezi sliby lásky i výhrůžkami se odehrává hluboký vnitřní psychologický boj Anaj, která stojí před rozhodnutím: zrada vlastního lidu, nebo ztráta milovaného muže? Drama vyvrcholí její volbou a následným přechodem Rudého moře, kde jen ti čistí, pravověrní a vyvolení mohou být zachráněni, aby pokračovali ve své životní pouti.

Byli jsme svědky ostravského režijního debutu Vladimíra Johna, který vyzněl velmi jistě. Režisér se rozhodně nepokouší o efektní aktualizace ani o násilné přepisování příběhu; spíše jej nechává rezonovat skrze současné výrazové prostředky, na něž upozorňuje s jemným vtípem – ať už se jedná o pohybové kreace lehce připomínající prvky street dance, drobné detaily v herecké práci či práci s rekvizitami. Samotné scénografické řešení poskytovalo silnou oporu premiérovým hereckým výkonům pěvců – současný jazyk podpořil starověké téma koncentrací do symbolických akcentů.

Scena Kristiny Komárkové. (Foto: Martin Popelář)

Scénografie Kristiny Komárkové je minimalistická, ale významotvorná. Transparentní materiály dovolují proměňovat prostor téměř alchymicky. Jednoduchá hmota pozadí se stává hranicí, stěnou, mořem i prázdnotou. Kostýmy Barbory Raškové citlivě propojují starověkou inspiraci se současným výrazem – bez laciné aktualizace a bez doslovnosti. Světelný design Martina Krupy je samostatnou dramatickou postavou. Světlo zde není pouhým osvětlením – je teologickým symbolem. Scéna absolutní tmy ve druhém dějství tak patří k vrcholům večera. Egypťané tápou, narážejí do sebe, pantomimické etudy jsou přesné a zároveň lidsky křehké. A pak přichází světlo. Ne jako efekt. Jako dotek. Jako nádech. V tu chvíli si divák uvědomí, že Rossiniho hudba – často podezřívána z povrchní brilance – zde mluví k podstatě: k existenciálnímu prožitku.

Hudebního nastudování se ujal David Švec a je třeba říci, že orchestr opery **NDM** pod jeho vedením podal mimořádně soustředěný výkon. Zvuk orchestru byl kompaktní, homogenní, s pečlivě modelovanou dynamikou. Švec zvolil spíše širší tempa, která umožnila plně rozeznat orchestrální barvy a zároveň poskytla zpěvákům dostatek prostoru pro kantilénu. Souhra s pěvci fungovala téměř bezchybně – drobné tempové nepřesnosti mezi orchestrem a sólisty ve dvou náročných áriích byly skutečně marginální a nijak nenarušily celkový dojem pevné hudební koordinace. Podstatné však bylo, že hudba dýchala. Nepůsobila jako historická rekonstrukce, ale jako živý organismus.

Martin Gurbaľ jako Mojžíš. (Foto: Martin Popelář)

Martin Gurbaľ v titulní roli Mojžíše potvrdil, že disponuje hlasem, který je schopen unést autoritu této postavy. Jeho bas má pevný, nosný fundament a přirozenou barevnou hloubku. V recitativch působil klidně, téměř asketicky, bez zbytečného patosu. V áriích dokázal vystavět oblouk s důrazem na význam slova i hudební frázi. Jeho Mojžíš nebyl exaltovaným prorokem, ale vnitřně soustředěným vůdcem – a právě tato střídmost byla přesvědčivá.

Jeden z nejkompexnějších výkonů večera podal Martin Šrejma v roli prince Amenofise. Part je extrémně náročný – vyžaduje lyrickou kantilénu i dramatickou průraznost ve vysoké poloze. Šrejma zvládl technickou stránku s jistotou a jeho hlas si uchoval barvu i ve vypjatých momentech. Herecky dokázal vystihnout vnitřní rozpor mezi láskou a povinnostmi, aniž by sklouzl k melodramatičnosti – nebyl to jen milovník, ale muž drcený dějinami.

Veronika Rovná. (Foto: Martin Popelář)

Veronika Rovná jako Anaj byla opět úchvatná. Strhující, naprosto jistý, až nepochopitelně samozřejmý a přirozený pěvecký projev spojila s křehkostí, měkkostí hlasu a citem pro frázi. Svou rolí vytvářela intimní a láskyplný prostor uprostřed monumentální fresky. V duetech s Amenofisem vytvořila emocionálně autentický příběh, který patřil k vrcholům večera. Její Anaj nebyla obětí – byla vědomou ženou, která chápe cenu svého rozhodnutí.

Magdaléna Rovenská a Martin Šrejma. (Foto: Martin Popelář)

Zjevením premiérového večera byla studentka Fakulty umění Ostravské univerzity Magdaléna Rovenská jako faraonova manželka Sinaida. Její soprán zní plně, s pevnou oporou a jasně definovanou intonací. Náročné koloratury zvládala s technickou suverenitou, ale co bylo podstatnější – každá fráze měla význam. Vznešenost, jistota, dramatická energie – a přitom technická samozřejmost. Sinaida v jejím podání nebyla jen dekorativní královnou, ale dramatickou silou. Její přirozená jevištní autorita a hlasová jistota ji řadí k výrazným osobnostem mladé generace.

Daniel Kfelř jako faraon. (Foto: Martin Popelář)

Daniel Kfelř jako Faraon nabídl vokálně jistý a herecky plastický portrét panovníka zmítaného mezi mocí a slabostí. Jeho hlas má potřebnou kovovost i objem, aby obstál v konfrontačních scénách s Mojžíšem. V dramatických vrcholech neztrácel kontrolu nad tónem, fráze byly vedeny s oporou a výrazovou promyšleností.

Další sólisté – Ondřej Koplík (Eliezer), Petr Urbánek (Osirid), Vít Šantora (Ofid) i Dominika Škrabalová (Marie) – podali vysoce profesionální a herecky přesvědčivé výkony. Celek působil soustředěně, bez rušivých momentů, s jasnou dramaturgickou linií.

Z inscenace Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Samostatnou kapitolu si zaslouží sbor připravený Jurijem Galatenkem. Rossini v této opeře svěruje sboru roli kolektivního protagonisty – hebrejský lid i Egyptané nejsou pouhou kulisou, ale dramatickým organismem. Sbor tuto výzvu přijal s plným nasazením. Intonační jistota, precizní artikulace francouzského textu i dynamická škála byly příkladné. V masových scénách neztrácel transparentnost; forte nebylo agresivní, ale plné a nosné. V pianissimech dokázal vytvořit napětí, které bylo téměř hmatatelné. Sbor nebyl anonymní masou – byl kolektivní duší. V detailech grimas, v drobných hereckých akcentech i v dynamických kontrastech. Odchod hebrejského lidu v závěru – s kouřem, světlem a napětím – byl obrazem, který se mi zapíše do paměti. Biblický, a přesto současný.

Z inscenace Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

„Každý z nás musí přejít své Rudé moře...“ Někdy je tím mořem strach, jindy pohodlí či loajalita k systému, který nám sice nevyhovuje, ale je známý. Přejít znamená risk a víru, že druhý břeh existuje. Rossiniho opera není jen o starověkém exodu. Je o odvaze vystoupit z role otroka – ať už je tím otroctvím cokoli.

Premiéra ukázala, že **Národní divadlo moravskoslezské** má sílu uvádět velká, náročná díla s jistotou a současným myšlenkovým přesahem. Pokud by někdo váhal, zda se vydat na tuto téměř tříhodinovou cestu, odpověď zní: ANO. Ne kvůli efektům. Ne kvůli monumentalitě. Ale kvůli momentům, kdy si divák na okamžik uvědomí, že i jeho vlastní moře může být překročeno.

*

Mojžíš a faraon aneb Přechod Rudého moře. Hudba Gioachino Rossini. Libreto Luigi Balocchi a Victor-Joseph Étienne de Jouy. Režie Vladimír John. Hudební nastudování David Švec. Scéna Kristina Komárková. Kostýmy Barbora Rašková. Světelný design a videoprojekce Martin Krupa. Pohybová spolupráce Barbora Rašková. Sbormistr Jurij Galatenko. Dramaturgie Juraj Bajús. Inscenace je uváděna ve francouzském originále s českými a anglickými titulky. Recenze je psaná z premiéry uvedené ve čtvrtek 12. února 2026 v **Národním divadle moravskoslezském**, Divadle Antonína Dvořáka v Ostravě.

dráhy. Roku 1818 vzniká *Mojžíš v Egyptě*, o necelých deset let později jej přepracovává pro Paříž do čtyřáktové podoby, přidává nové libreto, baletní výstupy a rozšiřuje plochu sboru i orchestrální aparát. Je to předzvěst francouzské grand opéry – monumentální, historické, efektní. Aktuální ostravské uvedení sice tyto baletní scény vypouští, ale zachovává podstatu: konflikt víry a moci, individuálního citu a kolektivní identity.

Z inscenace *Mojžíš a faraon*. (Foto: Martin Popelář)

Děj je zdánlivě jednoduchý. *Mojžíš* (*Martin Gurbal*) žádá faraona o propuštění svého lidu z otroctví. Faraon (*Daniel Křelíř*) slibuje a své sliby porušuje. Do faraonova dramatu nerozhodnosti, v němž moc kolísá mezi racionalitou a emocí, vstupuje Amenofis, faraonův syn (*Martin Šrejma*), zmítaný láskou k hebrejské otrokyni Anaj (*Veronika Rovná*). Lásky, která je opěťovaná – a právě proto tragická. Mezi sliby lásky i výhrůžkami se odehrává hluboký vnitřní psychologický boj Anaj, která stojí před rozhodnutím: zrada vlastního lidu, nebo ztráta milovaného muže? Drama vyvrcholí její volbou a následným přechodem Rudého moře, kde jen ti čistí, pravověrní a vyvolení mohou být zachráněni, aby pokračovali ve své životní pouti.

Byli jsme svědky ostravského režijního debutu *Vladimíra Johna*, který vyzněl velmi jistě. Režisér se rozhodně nepokouší o efektní aktualizace ani o násilné přepisování příběhu; spíše jej nechává rezonovat skrze současné výrazové prostředky, na něž upozorňuje s jemným vtipem – ať už se jedná o pohybové kreace lehce připomínající prvky street dance, drobné detaily v herecké práci či práci s rekvizitami. Samotné scénografické řešení poskytovalo silnou oporu premiérovým hereckým výkonům pěvců – současný jazyk podpořil starověké téma koncentrací do symbolických akcentů.

Scena *Kristiny Komárkové*. (Foto: Martin Popelář)

Scénografie *Kristiny Komárkové* je minimalistická, ale významotvorná. Transparentní materiály dovolují proměňovat prostor téměř alchymicky. Jednoduchá hmota pozadí se stává hranicí, stěnou, mořem i prázdnotou. Kostýmy *Barbory Raškové* citlivě propojují starověkou inspiraci se současným výrazem – bez laciné aktualizace a bez doslovnosti. Světelný design *Martina Krupy* je samostatnou dramatickou postavou. Světlo zde není pouhým osvětlením – je teologickým symbolem. Scéna absolutně tmy ve druhém dějství tak patří k vrcholům večera. Egyptané tápou, narážejí do

Bobobos	20:00
Klub Hudební Bazar	
13.02.2025	

DIVADLO	
Sobota	Neděle
Úterý	Středa
Čtvrtek	
Dokonalá svatba	18:30
Komůrka - studiová scéna Komorní scéna Aréna	
14.02.2025	
Gioachino Rossini - Mojžíš a Faraon aneb Přechod Rudého moře	18:30
Divadlo Antonína Dvořáka	
14.02.2025	
Federico García Lorca - Krvavá svatba	18:30
Divadlo Jiřího Myrona	
14.02.2025	
Jiří Suchý, Jiří Štěr - Jonáš a tingi tangi	19:00
Divadlo 12	
14.02.2025	

OSTATNÍ	
Čtvrtek	Středa
Pondělí	Čtvrtek
Pátek	
InspiroHub: Aleš Palán – Zešleť v divočině a jiné cesty do samoty	18:00
Dům kultury Poltář	
19.02.2025	

Kalendář akcí poskytuje: **OSTRAVAINFO!!!**

Vstupenky na vybrané akce k zakoupení na pobočkách OIS.

Kostýmy *Barbory Raškové* citlivě propojují starověkou inspiraci se současným výrazem – bez laciné aktualizace a bez doslovnosti. Světelný design *Martina Krupy* je samostatnou dramatickou postavou. Světlo zde není pouhým osvětlením – je teologickým symbolem. Scéna absolutní tmy ve druhém dějství tak patří k vrcholům večera. Egyptané tápou, narážejí do sebe, pantomimické etudy jsou přesné a zároveň lidsky křehké. A pak přichází světlo. Ne jako efekt. Jako dotek. Jako nádech. V tu chvíli si divák uvědomí, že Rossiniho hudba – často podezříváná z povrchní brilance – zde míří k podstatě: k existenciálnímu prožitku.

Hudebního nastudování se ujal *David Švec* a je třeba říci, že orchestr opery NDM pod jeho vedením podal mimořádně soustředěný výkon. Zvuk orchestru byl kompaktní, homogenní, s pečlivě modelovanou dynamikou. Švec zvolil spíše širší tempa, která umožnila plně rozeznat orchestrální barvy a zároveň poskytla zpěvákům dostatek prostoru pro kantilénu. Souhra s pěvci fungovala téměř bezchybně – drobné tempové nepřesnosti mezi orchestrem a sólisty ve dvou náročných áriích byly skutečně marginální a nijak nenarušily celkový dojem pevné hudební koordinace. Podstatné však bylo, že hudba dýchala. Nepůsobila jako historická rekonstrukce, ale jako živý organismus.

Martin Gurbal jako Mojžíš. (Foto: Martin Popelář)

Martin Gurbal v titulní roli Mojžíše potvrdil, že disponuje hlasem, který je schopen unést autoritu této postavy. Jeho bas má pevný, nosný fundament a přirozenou barevnou hloubku. V recitativích působil klidně, téměř asketicky, bez zbytečného patosu. V áriích dokázal vystavět oblouk s důrazem na význam slova i hudební frázi. Jeho Mojžíš nebyl exaltovaným prorokem, ale vnitřně soustředěným vůdcem – a právě tato střídmost byla přesvědčivá.

Jeden z nekomplexnějších výkonů večera podal *Martin Šrejma* v roli prince Amenofise. Part je extrémně náročný – vyžaduje lyrickou kantilénu i dramatickou průraznost ve vysoké poloze. Šrejma zvládl technickou stránku s jistotou a jeho hlas si uchoval barvu i ve vypjatých momentech. Herecky dokázal vystihnout vnitřní rozpor mezi láskou a povinností, aniž by sklouzl k melodramatičnosti – nebyl to jen milovník, ale muž drcený dějinami.

Veronika Rovná. (Foto: Martin Popelář)

Veronika Rovná jako Anaj byla opět úchvatná. Strhující, naprosto jistý, až

Veronika Rovná. (Foto: Marín Popelář)

Veronika Rovná jako Anaj byla opět úchvatná. Strhující, naprosto jistý, až nepochopitelně samozřejmý a přirozený pěvecký projev spojila s křehkostí, měkkostí hlasu a citem pro frázi. Svou rolí vytvářela intimní a láskyplný prostor uprostřed monumentální fresky. V duetech s Amenofísem vytvořila emocionálně autentický příběh, který patřil k vrcholům večera. Její Anaj nebyla obětí – byla vědomou ženou, která chápe cenu svého rozhodnutí.

Magdaléna Rovenská a Martin Šrejma. (Foto: Marín Popelář)

Zjevením premiérového večera byla studentka Fakulty umění Ostravské univerzity *Magdaléna Rovenská* jako faraonova manželka Sinaida. Její soprán zní plně, s pevnou oporou a jasně definovanou intonací. Náročné koloratury zvládala s technickou suverenitou, ale co bylo podstatnější – každá fráze měla význam. Vznešenost, jistota, dramatická energie – a přitom technická samozřejmost. Sinaida v jejím podání nebyla jen dekorativní královnou, ale dramatickou silou. Její přirozená jevištní autorita a hlasová jistota ji řadí k výrazným osobnostem mladé generace.

Daniel Křelíř jako faraon. (Foto: Marín Popelář)

Daniel Křelíř jako Faraon nabídl vokálně jistý a herecky plastický portrét panovníka zmítaného mezi mocí a slabostí. Jeho hlas má potřebnou kovovost i objem, aby obstál v konfrontačních scénách s Mojžíšem. V dramatických vrcholech neztrácel kontrolu nad tónem, fráze byly vedeny s oporou a výrazovou promyšleností.

Další sólisté – *Ondřej Koplík* (Eliezer), *Petr Urbánek* (Osirid), *Vít Šantora* (Ofid) i *Dominika Škrabalová* (Marie) – podali vysoce profesionální a herecky přesvědčivé výkony. Celek působil soustředěně, bez rušivých momentů, s jasnou dramaturgickou linií.

Z inscenace Mojžíš a faraon. (Foto: Martin Popelář)

Samostatnou kapitolu si zaslouží sbor připravený *Jurijem Galatenkem*. Rossini v této opeře svěří sboru roli kolektivního protagonisty – hebrejský lid i Egypťané nejsou pouhou kulisou, ale dramatickým organismem. Sbor tuto výzvu přijal s plným nasazením. Intonační jistota, precizní artikulace francouzského textu i dynamická škála byly příkladné. V masových scénách neztrácel transparentnost; forte nebylo agresivní, ale plné a nosné. V pianissimech dokázal vytvořit napětí, které bylo téměř hmatatelné. Sbor